

קאטגורן הכל-יכולה

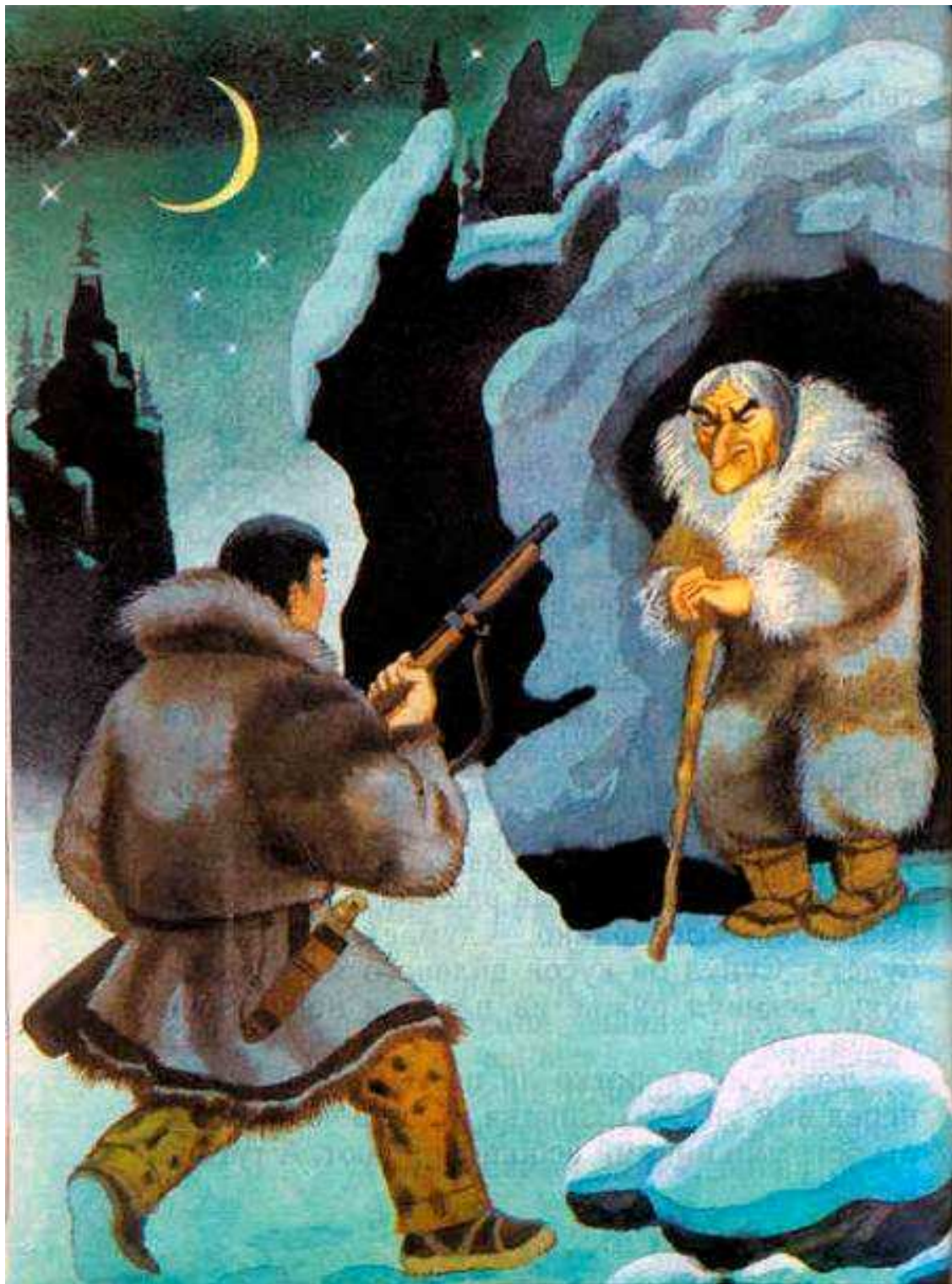
צ'וקוטקה (חצי-אי בקצה צפון-מזרחי של אסיה)

לפני שנים רבות חיה בצ'וקוטקה מכשפה רעה. קראו לה קאטגורן. איש לא ידע איפה עמדה היארנגה (אוהל) שלה אך היא בעצמה הופיעה בכל מקום ועשתה דברים רעים.

קרה שאדם חזר מצייד, הוריד את אריה הים מהמזחלת, התחיל לשחוט אותו ופתאום תחת הסכין שלו לא אריה ים אלה אבן. וקרה גם שארנב בא ליארנגה, רוקד לפניו כאילו מבקש "אנא, צודו אותי!" הצייד תופס את הרובה, מכוון ורוצה כבר לירות, אבל לא יכול. בידיו כבר לא רובה אלא זנב של כלב.

אמרו שלקאטגורן היה כוח להפוך כל אדם לחיה. וגם אמרו ששירתו אצלה עוזרים – דג צלופח, ארנב אפור, אייל בעל קרניים, זאב בעל שיניים, דוב קוטב, כלב-ים, מדוזה רעילה, עורב שחור, שועל לבן, עץ לבנה כסוף, אזוב תת-שלג. ולכל אלה היה גם כוח כישוף, אבל רק פעם בשנה, ורק כאשר היו בסכנה של ממש.

שמע על כל זה הצייד טינזן, אך לא בכל האמין. יום אחד חזר מהעבודה הביתה ואומר לאישתו "מדוע את שוכבת במיטה? היית יכולה לקחת את המעיל החם שלי ולתקן אותו. ראי, כולו קרעים!" "לך ותקן בעצמך אם תרצה" עונה לו האישה. "אני עייף. וזה לא עבודה לגבר." "איך שאתה רוצה. ואני רוצה לישון!" "מה זה כאן!" כעס טינזן "אני רעב, קר לי, ואת אפילו במילה טובה לא עונה!" התרגז מאוד טינזן על אישתו והחליט לעזוב את הבית. זאת לא הפעם הראשונה שהיא נוהגת כך. "ממילא אין טעם לחיים בצורה כזאת" חשב. לקח לדרך חתיכת בשר מיובש, שם תחת המעיל שלו והלך לאן שעיניו הובילו. הלך כמה זמן שהלך עד שהגיע לגיא עמוק. מימין ומשמאל סלעים שחורים מרימים חודים שלהם כלפי שמיים. היה כבר קרוב ללילה. חשב טינזן "למה לי ללכת בחושך? צריך ללון כאן." ראה בפניו מערה ורצה להיכנס, אך לא הספיק לעשות אפילו צעד בכוון שלה כשמהמרה יצאה אישה זקנה, רזה, גיבנת, אף כמו קרס, שיניים כמו חטים של אריה ים, ארוכים ביותר.

"הה! הנה טינזן הגיע! אני מחכה כבר הרבה זמן"
אומרת הזקנה.

השתומם הצייד. מאין היא מכירה את שמו? והזקנה
אומרת "אני יודעת הכל!"

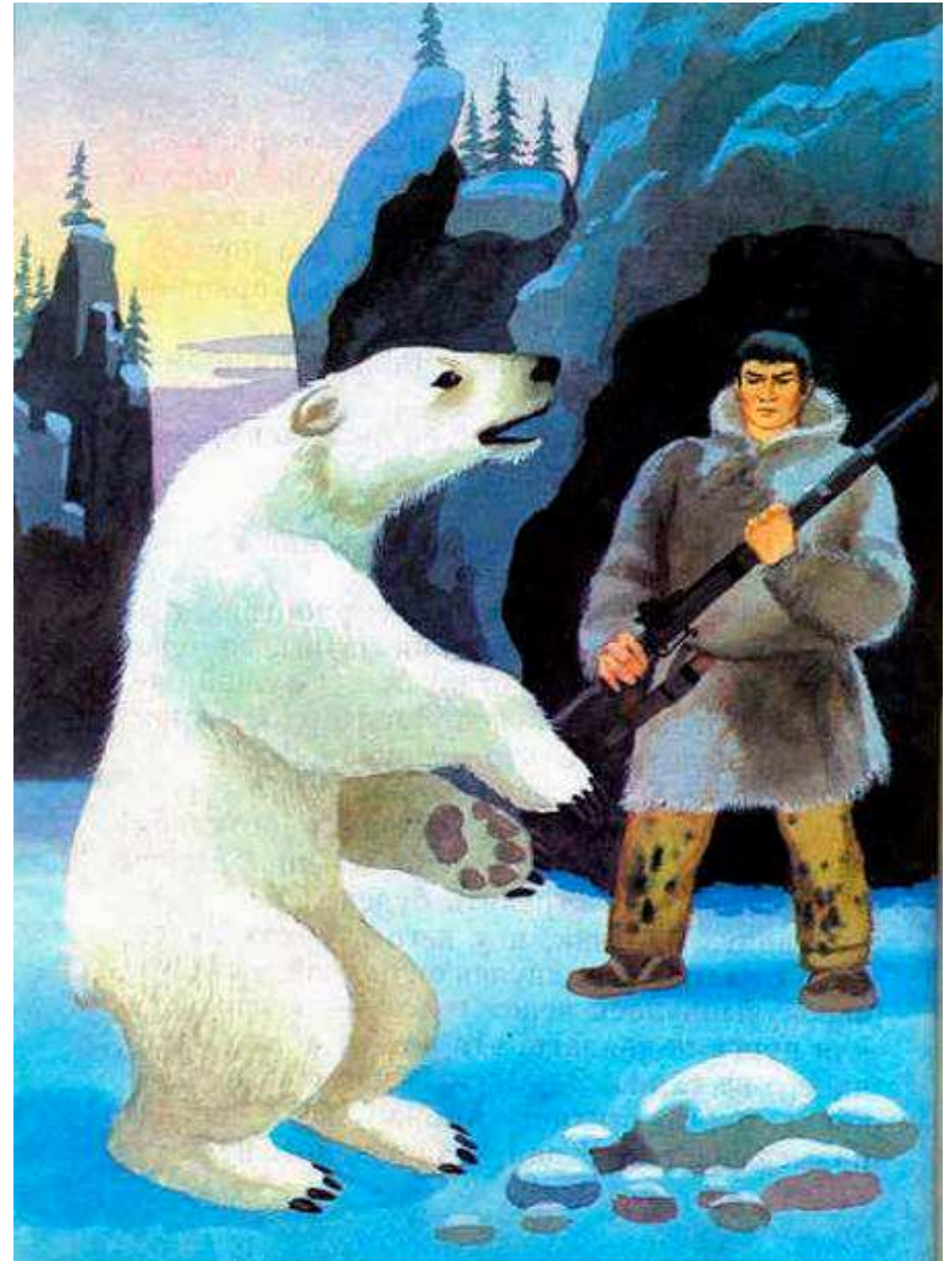
וטינזן הבין שנפל לידיה של קאטגורן בעצמה.
"אצלי עובדים רבים, ציפורים, חיות, צמחים שונים, אבל
אין לי בן-אדם" אומרת הזקנה "שמע צייד – מהיום
תהיה העובד שלי! תעשה כל שאומר לך לעשות!"
טינזן תפס בנשק "אינני רוצה להיות עובד שלך!"
"הה-הה-הה! אתה רוצה להרוג אותי? הביט-נא, במה
תנסה לירות בי?"

הצייד הסתכל, וראה שבמקום רובה הוא מחזיק רק
מקל. הניף את המקל אבל היא רק הניעה בראשה ומיד
קמה סופת שלג, חושך נעשה סביב ולא ניתן היה
לראות דבר.

טינזן נכנס לשלג, חיכה שהסופה תיחלש, אבל לאן שלא
פנה הסופה גברה. חיכה עוד, אבל ראה שבמקום הזה
אין לו מה לחכות. קם והלך.

הרבה זמן הלך בשלג עמוק ולא מצא דרך לכפר שלו.
התעייף בסוף, נשכב בשלג ונרדם. וכשהתעורר ראה
שהוא עומד לפניו אותה המערה, אותה זקנה יושבת

וסורקת את שערותיה בקרני אייל.
"אז מה, צייד? עכשיו תסכים?" שאלה.
טינזן חשב וראה – אין לו ברירה.
"טוב" אמר "מסכים. אבל תאכילי אותי קודם."
הזקנה משכה את השערות שלה ומיד לפניה הופיעה
עגלה רתומה לאייל. ועל העגלה כל מיני מאכלים – בשר
כלב ים מטוגן, צלי אייל, ארנב אפוי. מכל דבר טעם
טינזן, אכל לשובע ועוד לקח קצת והטמין תחת המעיל.
"טוב" אומרת הזקנה "עכשיו אלך לישון, ואתה תשגיח,
אל תיתן לאף אחד לגשת למערה שלי. אם תיתן
למישהו לעבור, אהפוך אתך לגליד קרח."
עומד טינזן ליד המערה, חושב מחשבות עצובות.
ופתאום רואה – בא דוב לבן.
"מה אתה רוצה כאן?" שואל הצייד.
"אני רוצה לראות את קאטגורן הכל-יכולה."
"לא אתן לך לעבור!"
"למה לא תיתן לי לעבור. אינך יודע מי אני? אני העובד
הראשי שלה."
"מי שלא תהיה, לך מכאן!"
התרגז הדוב, גילה את שיניו וכמעט שהתנפל על הצייד.
טינזן תפס רובה והרים את פטיש המנעול שלו.

"אי! עזוב" אמר הדוב "אל תירה!" ומיד קורא "תהיה לארנב!"

וטינזן הפך לארנב. הוא רץ למערה, ניסה לקחת את הרובה, אבל לא הצליח. ואז הבין שרק דרך הצלה יחידה יש לו – הלילה. הוא רץ מהר לכפר שלו, נעמד ליד היארנגה שלו וקרא לאישתו "פתחי לי, אישתי! זה אני, הבעל שלך, טינזן!"

האישה יצאה מהיארנגה והתחילה לצחוק "מאוד מתאים לבעלי להיות ארנב! ברח מהר מכאן, לפני שאשחרר כלבים!"

טינזן ברח ורץ לטונדרה. רץ הרבה זמן, נעשה רעב, אבל לא היה סביב כל עשב, רק שלג. התיישב והתחיל לבכות בדמעות גדולות. ואז ראה שבמקום בו הדמעות נפלו, השלג נמס ורואים אזוב איילים. התקרב טינזן אל האזוב, אבל האזוב נבהל, פחד שטינזן יאכל אותו וצעק "תהיה לכלב ים!"

והארנב הפך לכלב ים. הוא שכב על השלג, חולם על מים ועדיין רחוק מהים. הוא התחיל לזחול לשם. הגיע בסוף ונכנס לים.

כלב מים שוחה בים ומחפש מה לאכול. רואה – לפניו שוחה דג צלופח.

"הה, עכשיו אתפוס" חשב כלב הים "ואוכל אתך." כבר רצה להתנפל על הצלופח כשזה קרא "תהיה לזאב!" וכלב ים הפך לזאב. הוא דופק בכפות רגליו במים, מנסה לשחות וכמעט טובע. איכשהו יצא לחוף. עמד ליד אבן, פרוותו מלאה גלידי קרח, רועד מקור. ובאותו הזמן עובר שועל לבן. התחיל הזאב לרוץ אחרי השועל, כמעט ותפס אותו, והשועל בורח בפניו וצועק "תהיה לעורב!" והזאב הפך לעורב. הוא עף מעל הים, הכנפיים שלו בקושי מחזיקות אותו באוויר, כי הוא רעב כל כך. ואז ראה מדוזה. רצה לצלול עליה והמדוזה צועקת "תהיה לאייל!"

העורב הפך לאייל. האייל שוחה בים, רק קרניים שלו רואים. בסוף מצא גוש קרח, עלה עליו ומשם שוב לחוף הים. קר לו, רעב, סביב ריק, רק עץ לבנה אחד עומד בדרך. חושב האייל "אולי אנגוס קצת מהקליפה של העץ." אבל כשרק ניגש אל העץ וזה קורא "תהיה לבן-אדם!"

וטינזן חזר להיות בן-אדם.

חזר טינזן הביתה וסיפר לאישתו "רבות אפשר לראות בעולם, אבל מה שקרה לי, לא ניתן לראות עוד." "עוד תראה" אומרת אישתו "ואל תעז לדרוש ממני

שעבוד בשבילך. אני היא קאטגורן הכל-יכולה." רעד עבר בגופו של טינזן, אך הוא לא מראה שנבהל. הוא צוחק ממנה ואומר שהיא מתרברבת סתם. "בשום אופן לא אאמין שאישתי יכולה לעשות כל מה שעשתה היום קאטגורן. היא יכולה להפוך את עצמה לזבוב. האם את יכולה לעשות זאת?" "לא רק לזבוב" ענה אישתו בגאווה "אפילו ליתוש!" וכפי שאמרה, כך עשתה מיד ובמקום בו ישבה הופיע ייתלש קטן. מזמזם, מתעופף. טינזן הושיט לו יד "תתיישבי!" אמר. היתוש נחת על ידו של הצייד ומיד התחיל לתקוע את עוקצו בעור. וטינזן נתן לו רק מכה קטנה.. והמית.